

דמי קאמינא להוציאו לרה"ר? הרי לכרמלית קאמינא! שהוא רק איסור דרבנן⁽²⁾, וקיימא לן: גדול כבוד הבריות, כמו הוצאת המת ממקום בזיון, שדוחה את לא תעשה שבתורה. והיינו, שדוחה איסור דרבנן, שהסמיכו את הוראתם על לאו ד"לא תסור"⁽³⁾.

תנן התם במסכת נגעים: התולש סימני טומאה מנגע שבגופו, כגון שתי שערות לבנות שבבהרת, והכוח את המחיה שבשאת, שהיתה שם מחית בשר חי, שהוא סימן טומאה בנגע השאת, וצרב אותה כדי לבטלה ולטהרה — עובר בלא תעשה ד"השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות". דילפינן מינה איסור לתלוש סימני טומאה של נגע.

ועל כך איתמר:

תלש שערה אחת מתוך שתיים שבבהרת — חייב. שהרי בכך טיהר את הנגע.

ואם תלש שערה אחת מתוך שלש, שעדיין נשארו שתי שערות לטמא את הנגע:

רב נחמן אמר: חייב מלקות.

רב ששת אמר: פטור.

קא משמע לן שדי בכך שיש צורך למוציא בלבד, שצריך את האת כדי לחפור בו ואת ספר התורה לקרות בו, למרות שאין צורך לגופה של ההוצאה, לתקן את הדברים המוצאים עצמם.

ההוא שכבא מת דהוה בדרוקרא שם מקום.

שרא רב נחמן בר יצחק לאפוקיה בשבת מהבית לכרמלית לפי שהיה מוטל בבזיון, או שהיתה דליקה בבית, או שהיה מוטל בשמש שעלול להסריח, ונהניח עליו ככר או תינוק כדי להתיר איסור טלטול מוקצה. רש"י^[1].

אמר ליה רבי יוחנן אחוה דמר בריה דרבנא לרב נחמן בר יצחק: כמאן התרת להוציאו — כרבי שמעון דפוטר על הוצאת המת?

אימר דפטר רבי שמעון דוקא מחיוב הטאת, אבל איפורה דרבנן מיהא איכא!?

אמר ליה רב נחמן בר יצחק: האלהים! דעיילת ביה את! אתה בעצמך היית עושה זאת, ואפילו לרבי יהודה דמחייב על הוצאת המת.

הרא"ש^[ש].

והשפת אמת כתב לחדש דאף ר"ש מודה דמלאכה שאי"צ לגופה אסורה מדאורייתא אלא שאין בה סקילה וחטאת. עיי"ש שכ"כ הפנ"י וחזר בו מכח קושיא, והשפת אמת מתרץ הקושיא.

3. ואף שהותר איסור דרבנן של הוצאה

2. כתב הר"ן, דאפילו לר"ש מותר רק לכרמלית ולא לרה"ר אף שהוא רק איסור דרבנן, כי לא התירו מפני כבוד הבריות רק איסור שעיקרו מדרבנן, כגון הוצאה לכרמלית, אבל מלאכה שאי"צ לגופה לא התירו, כיון שלפעמים יתכן שמלאכה זו עצמה תהיה צריכה לגופה, כמו שאמרו בירושלמי בגוי שהוציא את המת להאכילו לכלבו. [ועיין הערה 3 בשם תוס'